

2014. június 1. – vasárnap

A zsoltárok könyve 16,8: Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.

Halld meg lelkem az igét, fogadd el a tanítást, kövesd én lelkem a jó példát. Régi időkből hangzik felénk a bizonyágtétel, attól a Dávid királytól, aki ismerte az áldás bőségének idejét, és tudta mit jelent a lelki mélység ideje is. Az a Dávid írja ezeket a sorokat, akit az ország királya üldöz, egész hadsereggel, de nem éri baj életét, mert az Úrra néz szüntelen. Amikor azonban ő maga lesz uralkodó, elfelejt az Úrra tekinteni, inkább testi vágyai vezérlik, ebből sok nyomorúság származik. Nem az Úrra nézett, ezért megtántorodott. Ebben a zsoltárban elkötelezésként, önmagának való emlékeztetőként is fogalmazza meg a bizonyágtételt: Istenre tekint szüntelen. Saját életemben is így van ez. Nagyobb harcokban, nehezebb helyzetekben az Úrra nézve sikerült megmaradni, az Ő támogatásával nem várt csodálatos győzelmeket kivívni. Máskor pedig megtántorodtam, veszélybe került lelkem és másokra is bajt hoztam, mert eltávolodtam az Úrtól, nem Őt kerestem első sorban, hanem valamilyen más hívást követtem. Ezért szólítom ma saját lelkem, önmagamra nézve szeretném elkötelezésként, fogadalomként mondani: az Úrra tekintek szüntelen. Emlékezz lelkem, akár nehézséggel, szenvedéssel, nyomorúsággal kell szembe nézned, akár jó napok következnek, melyekben megkísért az, hogy elbízod magad: az Úrra tekintsz szüntelen, Ő melletted van, az ÚR velünk marad minden napon.

2014. június 2. – hétfő

Pál levele a rómaiakhoz 11,33: Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai!

Vannak dolgok is, személyek is, akiket egyre jobban megismerve egyre kevesebb rejtett, vagy még nem ismert, fel nem tárt információ marad róluk. Ha egy eszközt, vagy helyet, de akár embert is sok ideig tanulmányozunk, vizsgálunk, egyre kevesebb megismerni való marad róla. Istent egyre jobban megismerve egyre jobban feltárul a hívő előtt az Ő nagysága, csodálatos volta, gazdagsága és bölcsessége, s egyre világosabbá lesz, hogy kikutathatatlan Ő maga, az Ő útjai, s mindaz, ami Tőle származik. Olyan is van a mindennapi életben, hogy valaki vagy valami szépnek és jónak tűnik, de minél jobban megismerjük, annál inkább „elveszti varázsát”, annál kevésbé csodáljuk, szeretjük. Istent egyre jobban megismerve nem csak csodálatunk nő, hanem iránta való szeretetünk is, hiszen a mi szeretetünk Tőle származik, s minél közelebb vagyunk Hozzá, annál jobban átjárja életünket Isten jelenléte, szeretete. Pál apostol szívét is Isten jelenléte, az Ő csodálatos voltának szemlélése és imádata tölti el, amikor felkiált: micsoda mélység, milyen csodálatos ítéletek, döntések, kikutathatatlan, mégis gyönyörűségek utak, módok, melyeken az Ő áldása érkezik hozzánk. Tekint az Úrra, s Ő fog gyönyörködtetni, egyre jobban megismerve Őt egyre természetesebb lesz Nevének imádata.

2014. június 3. – kedd

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 5,9: Mert Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy milyen fontos a Bibliát olvasni. A Szentírás Isten akarata szerint íródott, az Ő kijelentése, és ehhez kell igazítsuk minden gondolatunkat, egész

életünket. Nem szükséges, sőt, téves utakra vezethet az, ha bármit magunk akarunk kitalálni, elgondolni Istenről, magunkról, küldetésünkről, életünk céljáról. Azért kell az apostolnak erről írni, mert bizonyára már abban a korban is sokan nem Isten szerint gondolkodtak, talán a mai általános többséghez hasonlóan azt gondolták, hirdették, hogy Isten csupán parancsol és elvár, parancsait teljesíteni az ember nem tudja, így csak büntetés várhat ránk. A legtöbb, amit e logika szerint az ember elérhet az, ha viszonylag kevés rosszat tesz, igyekszik, ha lehet valamennyi jót tenni, bizonyos részben Isten parancsait mégis csak teljesíteni, aztán legyen, ami lesz. Az akkori és a mai tévesen gondolkodó embereknek hirdeti Pál: Isten nem haragra rendelt, a parancsolatok célja nem a kárhozat, Isten minket üdvösségre teremtett, szeretné, ha az Ő országában lennénk az örökkévalóságban. Mivel pedig mi nem tudunk önerőből Isten országába jutni, arra méltókká válni, ezért Krisztus által tette lehetővé számunkra az üdvösséget mennyei Atyánk. Ő általa megmenekülünk Isten bűn miatti haragjától, s elnyerjük azt, amire teremtett az ÚR, az örök életet.

2014. június 4. – szerda

Lukács evangéliuma 10,21: Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesekek elől, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak.

Ha Jézus földi életére gondolok, gyakrabban jut eszembe az ő komolysága, már-már komorsága, mint vidámsága. Hitvallásunkban is azt imádkozzuk, hogy ő szenvedett, eszembe jut, hogy még virágvasárnap is sírt Jeruzsálem miatt, s a próféta is úgy beszél róla, mint fájdalmak férfia, betegség ismerője. Földi élete idején Ő volt az egyetlen bűn nélküli ember, bármerre nézett, sok bűn vette őt körül, nem kis szenvedést jelenthetett az, hogy még a gondolataikat is ismerte az embereknek, látta, mennyi gonosz szándék, hiábavaló és bűnös gondolat van szívükben. Az általam ismert, jó szándékú játékfilmekben is Jézus szinte mindig komoly, nem igazán lehet őt vidáman, nevetve látni. Nem utolsó sorban, diplomainkban is kialakult egy íratlan törvény, nevetni nem szoktunk, nem illik, vidámak sem igazán vagyunk, tekintetünk inkább fegyelmezett, komoly, néha bánkódó. A mai igében azt olvassuk, hogy Jézus ujjongott a Lélek által. A Károli fordításban úgy van, hogy szívében örvendezett, s mintha azt sejtetné ez a fordítás, hogy a szív öröme nem látszik, szinte titokban marad. Itt, az új fordításban már az örömnél fokozott formájáról beszél az Írás, amikor arról ír, hogy ujjongott Jézus. Ma úgy gondolok Megváltómra, mint Aki sugárzó arccal, boldog nevetéssel imádkozik mennyei Atyánkhoz, hogy megköszönje Neki a kijelentést, az egyszerű emberek számára is érthető boldog üzenetet: neveink fel vannak írva Isten országában. Ujjongó Krisztusunk, részeltes ma minket örömben, tedd vidámmá szívünket az örök élet bizonyosságának üzenetével.

2014. június 5. – csütörtök

A zsoltárok könyve 103,12: Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.

Elmélkedjünk kissé az ige által ajánlott képen, milyen messze is van a napkelet a napnyugattól? Aki például egy völgyben lakik, reggel a közeli domb mögül látja felkelni a

napot, este pedig a szemben lévő másik domb mögött nyugszik, a kettő között lehet mindössze pár kilométernyi távolság is. Ha azonban az egyik domb tetején tanyázó pásztort kérdeznénk, ő elmondaná, hogy a nap nem is ott jön fel, hiszen ő minden reggel látja, amint hajnalkor a következő domb mögül emelkedik fel a nap, és így tovább, tulajdonképpen mindenkinek máshol van a napkelet. Nem lehet földi mértékkel kifejezni a kelet és nyugat közötti távolságot, hiszen mindkettő gyakorlatilag elérhetetlen, mindig van még tovább, még keletebbre és még nyugatabbra. Istenünk azt hirdeti az igében, hogy Ő ilyen távolra veti el vétkeinket. Mindenkinek messzebbre, mintsem azt újra elérhetnénk. Nem lehet megmérni a napkelet és napnyugat közötti távolságot, de ennél lényegesen fontosabb, hogy nem lehet megmérni Isten irántunk való szeretetét, nincs mértéke az Ő kegyelmének sem. Amikor Fiának érdeméért kijelenti, hogy bűneinket megbocsátotta, akkor azok többé „nem elérhetőek” számára, mert Nála teljes a kegyelem. Köszönöm, URam, a meg nem érdemelt bűnbocsánatot.

2014. június 6. – péntek

Az apostolok cselekedetei 3,8: Felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent.

Nemrég idegen helyen szolgálhattam, s olyat találtam mondani a templomban, amit többször is mondtam már, de ott még nem, valaki pedig a jelenlevők közül hangosan felnevetett. Rögtön mindkét oldalról hárman is csitították, heves kézmozdulatokkal igyekeztek csendre bírni a „tettet”, hiszen templomba mégsem illik hangosan nevetni. A mai ige ezt a kérdést hozza egy pillanatra elé: mit is illik Isten színe előtt tenni? Temetések alkalmával látható ez a két szélsőséges magatartás, egyesek igyekeznek minél hallhatóbban kinyilvánítani gyászukat, ezzel bizonyítva, mennyire ragaszkodtak az elhunythoz, mások pedig igyekeznek elfojtani minden könnyet, sóhajt, hiszen viselkedni kell, nem illik megzavarni a szertartásokat. Amikor Isten előtt megjelenünk, közösségben, annak szinte minden esetben van egy szertartása, meghatározott elemekkel, írott és íratlan szabályokkal, azok betartására és betartatására igyekszünk figyelni. Próbáljuk elképzelni az ugrándozó embert a jeruzsálemi templomban. Aztán próbáljuk elképzelni, ahogy saját közösségünk összejövetelén megjelenik egy régóta beteg ember, aki még csak ne is ugrándozzon, csak sétáljon körbe, félhangosan ismételve: hálás vagyok Istenem, csodálatos a te jószágod, URam, köszönöm Atyám. Tisztelet a kivételnek, de azt gondolom, legtöbb gyülekezetben hamar megkerülne a megfelelő ember, aki csendben oda menjen, s megkérje, hogy ne zavarja a szertartást. Melyik ige jutna előbb eszünkbe ebben a helyzetben, az hogy „mindenek ékes és szép rendben történjenek”, vagy „örüljétek az örülőkkel”? Nem lenne jó félreérteni a történet üzenetét, nem következik belőle az, hogy ne legyen rend, bárki bármit tehet az istentiszteleten. Szükségünk van az ékes rendre, kell legyen minden alkalomnak egy rendje, beosztása, nem mehetünk a káosz felé. De az már nyereség lenne, ha nem ragaszkodnánk görcsösen a külsőségekhez, ha rugalmasabbak lennénk néha egy adott helyzethez, ha mindnyájan felszabadultabban járulnánk Istenünk elé.

2014. június 7. – szombat

Pál levele a galatákhoz 2,20: Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Ismerjük, idézzük az igét, és kívánatosnak is tartjuk. Ugyanakkor sokan úgy gondoljuk, hogy ma nem tudjuk ugyanazt megtenni, amit Pál apostol, és nem is kell ugyanúgy cselekednünk, mint Istennek ez az áldott szolgája, aki az első században élt. Mintha kissé azt is gondolnánk, hogy neki egyszerűbb volt, hiszen egyértelmű elhívást kapott Krisztustól, s ennek a küldetésének teljesítéséhez adta fel mindazt, ami addig volt fontos és értékes, hiszen megtérése után szívvel-lélekkel csak Krisztusnak szolgált. Ma nem adhatjuk fel mindenünket, hiszen családjunk, felelősségünk van, legtöbbünknek nem is szükséges missziói útra indulni, nincs is erre elhívásunk. Ezek miatt az igét kissé felhígítottuk, a mai korra és saját életünkre alkalmazva inkább már csak azt értjük alatta, hogy hiszünk Jézus Krisztusban, s igyekszünk is Őt erőnk és tehetségünk szerint követni. Az ige azonban első sorban nem Pál apostol életének külső körülményeiről szól, nem arról, hogy ő mikor és hol járt, kinek hirdette az igét hanem arról, hogy minden külső körülményt alárendelt Istennek, s élete minden területén Krisztus Jézus vezetését kérte és követte, Neki és Benne élt. Nem szükséges, hogy Korintus, vagy Efézus városát felkeressük, de az annál inkább igen, hogy Krisztus vezessen mindabban, amit otthon, munkahelyen, környezetünkben cselekszünk, ahogyan élünk. Hitben élni Pálnak a missziót jelentette, nekünk esetleg azt, hogy megláthassák bennünk a Krisztust azon a helyen, ahol eddig is éltünk. A karácsonyi ének szavaival imádkozom ma: *Jézus, engedj Hozzád mennem, éljek Benned, s Te énbennem.*

2014. június 8. – pünkösdvasárnap

A zsoltárok könyve 17,8: Őrizz engem, mint szemed fényét, rejsd el szárnyaid árnyékába.

Ha a kicsibe örökké az anyamadár szárnyai alatt akar maradni, akkor valószínű, hogy beteg. Hiszen a kicsibék természetéhez tartozik a kíváncsiság, a világ felfedezésének vágya, minden irányba igyekeznek megismerni környezetüket. Amikor viszont elfáradnak, pihenésre van szükségük, mindig az anyamadár szárnyai alatt keresik a nyugalmat, ott tudnak igazán pihenni, ott élvezik a védettséget, biztonságot. Ugyanígy a szárnyak oltalmára van szükség, ha bármilyen veszedelem fenyegeti őket, hiszen még nem tudnak védekezni, erőtlenek és kiszolgáltatottak, megmenekülésük egyetlen feltétele, hogy idejében eljussanak a számukra életet jelentő szárnyak alá. Mindez a kicsibe, kismadár szempontja szerint. Az anyamadár hagyja, egy ideig és bizonyos távolsáig, hogy kicsije próbálkozzon, de soha nem veszti szeme elől. Egyszerre két irányba is figyel, egyfelől a kicsijét, hogy maradjon a megfelelő távolságon belül, másrészt szüntelen a lehetséges veszélyeket, fenyegetéseket igyekszik idejében észrevenni, s ha azok valóságok, rögtön magához parancsolja kicsijét. Ezt kéri a zsoltáros Istentől, nyilván tudva, hogy kérésével nyitott kapun kopogtat. Nem is Istennek van szüksége arra, hogy ezt az imát hallja, hiszen Ő mindig így vigyázta gyermekeit, hanem a zsoltárosnak és magunknak van arra szükségünk, hogy ezt a kérést elmondva tudatosítsuk önmagunkban, hogy van, Aki vigyázzon reánk, van, akihez minden helyzetben menekülni lehet. Egy kevésbé ismert ének szavai pontosan foglalják össze az ige üzenetét: *az Ő tollai, fenek be téged az Ő szárnyai, pajzs és páncél az Ő hűsége, mely veled marad mindörökre.*

2014. június 9. – pünkösdhétfő

Máté evangéliuma 16,26: Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?

Nem az a baj, ha valaki az egész világot megnyeri, hanem az, ha ennek az ára a lélek elvesztése. Ma sokkal inkább, mint bármikor egész világra szóló hírnévre juthatnak emberek, a kérdés az, hogy miről szól az a bizonyos hírnév. Vannak emberek, akik bármit megtesznek azért, hogy szüntelen a figyelem középpontjában legyenek, maradjanak, nem számít nekik ennek az ára. És vannak olyanok is, akik egy mentőakció, vagy egy különleges áldozatkészséggel elvégzett jótett miatt kerülnek a figyelem középpontjába, még ha az előbbieknél sokkal rövidebb ideig is. És ez nem csak világgraszoló jó és rossz példákban történik így, hanem kisebb közösség életében is. Nem csak az egész világot nem érdemes lelkünk elvesztése árán megnyerni, de sokkal kisebb méretekben sem érdemes semmiért kockáztatni az Úrtól való eltávolodást, a lelki kárvallást. Annyira rettenetes hallani, amikor emberek ismerik életvitelük, szokásaik, tetteik következményét, tudják, hogy nem jó úton haladnak, egyre gyorsulva a pusztulás felé, de nem tudnak megállni, nem tudnak változni, kilépni abból, amiről tudják, hogy rossz. Nekik, s talán magunknak is újra hirdetjük, Jézus Krisztus igazán Szabadító, Ő nem csak figyelmeztet a rossz irányra, hanem arra is hatalma van, hogy a rossz kényszerétől szabaddá tegyen. Ami igazán használ az embernek, az nem a világ megnyerése, hanem az elveszítethetetlen kegyelem, a Krisztussal való közösség, és az ebből származó minden áldás megnyerése. Hívogat mindnyájunkat az ÚR: jöjjetek énhozzám.

2014. június 10. – kedd

A királyok első könyve 8,57: Legyen velünk Istenünk, az Úr, ahogyan őseinkkel volt.

Amikor ősökről beszélünk, leginkább magyar őseinkre gondolunk, nagy- és dédszüleinkre, vagy azokra, akikről hallottunk, tanultunk, mint nemzetünk előjáróiról, nagyjairól. Ezzel a megközelítéssel két gond van, ha az ígéhez akarjuk kapcsolni. Egyfelől nem a nemzeti ősökről beszél az ige, másrészt pedig nemzeti történelmünk során több volt a veszteség, mint a dicsőséges győzelem, inkább a „balsors, akit régen tép” jellemző a történelmünkre, mint az, hogy Isten őseinkkel volt. Akkor viszont gondoljunk a zsidó népre. Itt is két probléma adódik. Első sorban mi nem vagyunk zsidók, másrészt pedig a zsidók történelme sem sikertörténet, elég, ha az egyiptomi vagy a babiloni fogságot említjük. Imádkozhatunk akkor ezzel az ígérel? Mindenképpen igen. Nem a magyar ősökre gondolva, nem is a zsidó történelmet, a maga egészében említve, hanem Isten nagy tetteit, melyeket az ÚR mindig végrehajtott az Ő népén, amikor az kész volt elfogadni Isten szabadítását. A mai igét egyszerűen így imádkozom: Légy velünk Istenünk, ahogyan akkor voltál a Te népeddel, gyermekeiddel, őseinkkel, amikor azok Hozzád fordultak, és engedelmes lélekkel kérték és elfogadták a Te hatalmas szabadításodat.

2014. június 11. – szerda

János első levele 1,9: Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.

Három gondolat jut eszembe az ige olvasásakor, vagy amikor hallom, jómagam is idézem ezt a verset. Legelőször azért adok hálát Istennek, hogy Ő ilyen kegyelmes, van lehetőségünk a bocsánat kérésre, s megígérte, hogy Ő kegyelmez, megigazít, Krisztusért nem tulajdonít többé bűnt nekünk. Felszólításként is olvasom, első sorban önmagamnak az igét, ne késlekedjek, ne hordozzam a bűn terhét sokáig, értelmetlenül, hanem jöjjek Istenemhez bocsánataért könyörögve. A második, amit megfigyeltem az ígében, hogy a Biblia sok más ígéjéhez

hasonlóan ez is feltételes módban fogalmazódott meg, ha megvalljuk, megbocsát Isten. Olyan az ige, mint egy nyitott ajtó, egy felkínált lehetőség, de a mi felelősségünk az, hogy élünk ezzel, bemegyünk Isten elé, megbánva, megvallva bűneinket, vagy bármilyen magyarázattal nem igyekszünk ezen az ajtón bemenni. E két üzenet sokszor eszembe jutott, az ige kapcsán, a harmadik viszont csak sokkal később, de annál nagyobb volt az öröm és hála, azt felfedezni. Ebben a versben azt is hirdeti az apostol által maga Isten, hogy Ő hűséges és igaz Isten, azért bocsát meg, mert Ő így hirdette ki, ezt ígérte, és ígéretéhez mindig hű marad. Azért igazít meg, mert Ő igaz Isten, és szent Fiának áldozatát elfogadta, s Krisztusért kijelentette, hogy minket gyermekeivé fogad. Hűséges és igaz a mi Istenünk, aki mindezt Önmagáért cselekszi meg, és ajándékként kínálja nekünk, függetlenül attól, hogy a bűn milyen mélységéből halljuk meg éppen a hívást. Mózes hálaénekéből szokta gyakran idézni Isten egyik hűséges, már Nála levő szolgája, még a Károli féle fordítás szerint: hűséges Isten és nem csalárd, igaz és egyenes Ő. Csodálatos, hogy ilyen Istenünk van, törjön fel sokunk szívéből a hála és dicséret mindazért, aki Ő, amit ígér és cselekszik.

2014. június 12. – csütörtök

A jelenések könyve 3,8: Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be.

Valóban csodálatos az, amikor maga Isten nyit meg egy ajtót, egy lehetőséget számunkra. Ha az Ő akarat szerint van nyitva egy lehetőség, akkor annak senki nem tehet keresztbe, nem állíthatja meg, mert nincs nagyobb hatalom, mint a mi Istenünk. Amikor viszont nem Ő indít valamilyen irányba, akkor gyakran megtörténik, hogy hiába fáradoztunk, fölöslegesen költöttünk és küzdöttünk, mert egy idő után, vagy egy részeredmény szintjén egyszer csak bezárul az ajtó, megszűnik a lehetőség, nincs tovább haladás abba az irányba, abban a dologban. Talán szabad ezt az ígét kicsit tovább gondolni ma, s azt mondani, hogy amikor valahol bezárul egy ajtó, ne keseregjünk túlságosan, hiszen ha az ÚR akaratára lett volna, hogy abban a dologban feltétlenül tovább haladjunk, nem lehetett volna senkinek és semminek bezárni a lehetőséget. Mi magunk sem zárhatjuk be az Isten által megnyitott ajtót, kicsinyhitűségünkkel, félelmeinkkel, zavarodottságunkkal, vagy azzal, hogy sokszor nem is tudjuk, hogyan tovább, mit kell cselekedjünk. Amikor Isten nyit nekem ajtót, azt még én sem zárhatom be, a lehetőség nyitott marad. A nagy veszteség pedig az, ha a lehetőség adott, az ajtó nyitva, de nem lépek be azon, nem indulok el abba az irányba és abba a szolgálatba, amire Isten nekem lehetőséget adott. Így hát ne bánkódjunk azon, mikor valami bezárul, véget ér, mert ha Isten akarta volna, hogy ott menjünk tovább, senki nem zárhatta volna el azt az utat. S amikor megnyílik valamire egy ajtó, legfőképpen az Istennek való közösségre, a Neki való szolgálatra, akkor nem csak annak örvendjünk, hogy senki hatalma nem változtathat az ÚR akaratán, hanem induljunk is el, lépünk be, kezdjük el járni az ÚR utjain.

2014. június 13. – péntek

A zsoltárok könyve 16,1: Dávid bizonyágtétele. Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem!

Nem is annyira egyszerű kérés ez, mint gondolnánk. Próbáljuk csak a kérést más emberek felé, de hasonló módon megfogalmazni: adj kérlek kölcsönt, mert tőled kérek. Segíts egy munkálatban, mert hozzád jöttem segítségért. Nem igazán szoktunk így fogalmazni, sokkal inkább azt mondjuk, hogy kölcsön kellene pénz, mert megszorultunk, váratlan kiadásaink vannak, mert valamilyen baj ért, s esetleg hozzá tesszük, hogy mikor tudjuk visszaadni a kölcsönt. Segítséget kérünk, mert valamit nem tudunk egymagunk elvégezni, vagy nem vagyunk szakemberek egy dologban, esetleg több segítség kell valamihez. Ez legkevésbé sem jelenti azt, hogy Dávid kérése megfontolatlan lenne, sőt. Ha példáinknál maradunk, s így kérünk kölcsönt, segítséget, ez sok mindent jelenthet. Azt, például, hogy akitől bármit is kérek, megbízik bennem, nem kell előtte magyarázkodnom, hogy miért is szorulok másokra. Az is benne van, hogy olyan valakihez megyek, aki tud is, akar is segíteni, én is bízom tehát benne. Elég valószínű, hogy efelől már előtte biztosított, hogy bátran fordulhatok hozzá, ezért most csak ennyit mondom, eljöttem, most van az a helyzet, amikor élek az általad felkínált lehetőséggel. A közeli viszony és a bizalom abból is érezhető, hogy nem máshoz fordul a bajban lévő, hanem azt mondja Istennek, hogy hozzád menekültem. Nem bíztam magamban, nem vártam más irányból támaszt, mert Te vagy a leghatalmasabb, Te ígértél is oltalmat, íme, itt vagyok tehát. Ezzel az egyszerűséggel, ugyanakkor ezzel a bizalommal jöjjünk Istenünkhöz életünk minden helyzetében, minden kérésünkkel.

2014. június 14. – szombat

Az apostolok cselekedetei 27,5: Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllel szemben haladni, rábízta a hajót, és sodortattuk magunkat vele.

Bizonyára sokan ismerjük a viccesen hangzó mondást: ha nem lehet úgy, ahogy akarom, akkor úgy akarom, ahogy lehet. Ha mindezt valaki csak a sorsra, vak véletlenre gondolva mondja, elég szomorú helyzetben lehet, amikor lemondással, beletörődéssel veszi tudomásul, hogy nem sikerülnek tervei, jöjjön hát, aminek jönni kell. Isten gyermekeinek életében is megtörténik az, hogy tehetetlenek vagyunk, adott helyzetben. Az ige szerint a nagy vihar magával ragadta azt a hajót, melyen Pál apostol is utazott, Rómába tartva, sem vitorla, sem emberi kar ereje nem segíthetett abban, hogy az általuk kívánt irányba haladjanak, mert szembe fújt a szél. Egyszer egy hívő ember mondta, hogy Isten gyermekeinek életében mindig szembe fúj a szél. Az viszont már hitben való bölcsességet igényel, hogy felismerjük, mikor kell szembe szállni az ellenszéllel, és mikor van az, hogy semmit nem tehetünk, csak sodortatunk. A semmit sem tehetünk viszont itt kimondottan a fizikai cselekvésről szól. Mert lelkieken nincs olyan, amikor ne kellene, vagy ne lehetne tenni semmit. Amint azt a történetből tudjuk, ebben a helyzetben is tudott az apostol imádkozni, másokat bátorított, jó példával járt előttük, biztatta őket, és pillanatra sem kételkedett afelől, hogy megmenekülnek még a legnagyobb viharból is. Ha Isten akarata, hogy Rómába jusson az apostol, akkor lehet ellenszél, haladhat visszafelé a hajó, akár darabokra is törhet az, neki oda kell, és oda fog megérkezni, ahova Isten hívta őt. Ahogy a nagy reformátor is mondta, recseghetnek, ropoghatnak a világ eresztékei, egyetlen hívő ember üdvössége meg nem rendül. Nem egyszerű elfogadni azokat a helyzeteket, amikor már semmit nem tehetünk emberi erővel és bölcsességgel, de ilyenkor vizsgáljuk a hitünk, s mások előtt is hitelesen mutathatjuk fel keresztyénységünket, ha sodortatásunk idején is bízunk abban, hogy így is az ÚR kezében

vagyunk, s Ő hatalmasan munkálkodva eljuttat minket még az ellenszél „ellenére” is az általa kijelölt célba.

2014. június 15. – vasárnap

Pál második levele a korintusiakhoz 1,7: A mi reménységünk bizonyos felőletek, mert tudjuk, hogy amiképpen részesztársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is.

Pál azt írja a korintusiakról, hogy a szenvedésben részesztársak voltak. Isten gyermekeinek kiváltsága ez, hogy az ÚR Lelkének segítségével megtehetik azt, amire nincs magyarázat, nem is kell, de valódi támaszt, segítséget jelent. Főleg nem külső cselekvést jelent ez, hiszen az akkori körülmények között aligha lehettek a korintusiak az apostol mellett az ő megpróbáltatásainak, szenvedésének idején. Emberileg pedig ugyanazt a tehetetlenséget élhették át, amit mindnyájan átélünk, amikor szereteteink szenvedését látjuk, s nem tudunk könnyíteni azon, nem lehet átvállalni legalább egy részét fájdalmuknak. Isten gyermekeinek kiváltsága viszont az, hogy mégis lehetséges a lehetetlen, jelenlétünkkel, imádságainkkal, Istenre mutató reménységünkkel társakká leszünk, s az, hogy az ÚR Nevében, az Ő akarata szerint és indítására állunk a szenvedő mellé, lélekben, az megmagyarázhatatlan erőt, segítséget jelent. Sokan mondták már el, hogy maga a tudat, hogy van valaki, vagy valakik, akik imádkoznak, Isten elé viszik szenvedésüket megerősítette őket, s ez nem valami önszuggesztív, meggyőzőm magam, hogy rendben lesz, hanem Isten jelenlétének, áldásának ereje. Mindennek az ellentéte pedig ugyancsak igaz, és nagyon nehéz, amikor valaki egyedül szenved, nincsenek Istentől rendelt lelki társai. Mutassa meg Istenünk, hol van kijelölve a helyünk, ha Ő küld, legyünk részesztársak a szenvedésben is.

2014. június 16. – hétfő

A példabeszédek könyve 3,25-26: Nem kell attól félned, hogy hirtelen fölriadsz, sem attól, hogy viharként rád törnek a bűnösök. Mert az Úrban bizakodhatsz, és ő megőrzi lábad a csapdától.

Mindnyájan tartunk a véletlentől, a váratlan eseményektől. A különbség Isten gyermekei és a nem-hívók között az, hogy mi Jakab levele szerint mondjuk, hogy ha Isten is úgy akarja, ezt vagy amazt tesszük, míg azok, akik nem számolnak életükben Isten akaratával azt mondják, hogy ha közbe nem jön valami. A mai ige ráadás, benne Isten ígéretét olvassuk, azok irányába, akik nem felejtik el az Ő tanítását és megőrzik parancsait. Nekik azt ígéri a Mindenható, hogy nem engedi, hogy a mások által állított csapdába belesétáljanak, nem engedi, hogy váratlan veszedelem érje az életüket. Talán mindnyájan ismerünk olyan embereket, akikre a Zsidókhöz írt levél ígéje hangsúlyozottan igaz, egész életükben a halálfélelem rabjai, és bizonyára olyan emberekkel is találkoztunk már, akik szüntelen aggódnak, mindig félnek, ha minden rendben van, még akkor is, mert ki tudja milyen váratlan esemény következhet be. Mi tagadás, néha nekünk is eszünkbe jut, hogy mennyi minden történik naponta a világban, bármi történhet velünk, körülöttünk. Az igazsághoz még az is hozzá tartozik, hogy Isten gyermekeit is érhetik és érik is nehézségek, bajok, nyomorúságok. Mi azonban tudjuk, hogy mindig Isten kezében vagyunk, Ő mindent javunkra fordít, s ha néha minket esetleg váratlanul is ér valami, a mi Atyánkat nem érheti váratlanul. Ha pedig szüntelen Rá tekintünk, Vele élünk, akkor ez az

ígéret is beteljesedik, Ő nem engedi, hogy hirtelen, vihként törjön ránk a veszedelem, hanem felkészít minket, ahogy Jézus is felkészítette tanítványait arra is, ami Vele történik, és arra is, ami az ő életükben fog bekövetkezni. És nem csak azt mondta el nekik, hogy mi történik majd velük, hogyan viszonyulnak majd hozzájuk az emberek, hanem azt is, hogy mit tegyenek, hogyan éljenek, miként haladjanak tovább a szolgálatban, az Istennek való engedelmisségben. URam, ma is Veled akarok járni, a nap minden pillanatában Veled közösségben akarok élni.

2014. június 17. – kedd

A zsoltárok könyve 90,16: Legyenek láthatóvá tetteid szolgálodon, és méltóságod fiaikon!

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a keresztyén élet, a hitben járás első sorban nem a mi erőfeszítésünk, törekvésünk eredménye, hanem Isten áldása, az Ő hatalmas munkája bennünk, majd általunk. Ezt kéri itt a zsoltáros, hogy az ÚR tettei legyenek láthatókká, az, amit Ő elvégzett szívünkben gyümölcsözzön a mi életünkön keresztül, hogy látható és elfogadható szolgálattá, áldássá legyen mások számára is. Külön figyelmet érdemel ez a gyönyörű kifejezés, hogy Isten méltósága látszódjék az Ő gyermekein. Örömmel és felelősséggel, hálával és elhívás tudattal olvasom, hogy az ÚR engem, porszemet, nagyon bűnös gyermekét méltósággal ajándékoz meg, azzal a dicsőséggel, hogy életem mutassa, hirdesse az Ő nagy tetteit, szolgálatom, engedelmisségem által Istenre mutató ember lehetek. Lehet, hogy van, akinek ez bántja a büszkeségét, de számomra olyan érzés, mint amikor az edző a csapat legszerényebb képességű tagját bizza meg azzal, hogy hordozza a zászlót, vagy egy fontos találkozón legyen a csapat kapitánya. Kitüntetés jelent, és nagy felelősség jár ezzel, de ugyanakkor jelenti a bizalmat is, hogy az edzőm már alkalmasnak tart arra, hogy végrehajtsam az Ő utasításait, hogy meghozzam azt a győzelmet, dicsőséget, mely az Ő munkáját dicséri, amikor ilyen senkivel is ekkora eredményt tudott elérni. Az igazi sportolók a nagy eredmények után mindig az edzőkre mutatnak, azok fedezték fel őket, ők készítették, tanították, vezették, a mi URunk pedig még Lelke által az erőt is adta nekünk, hogy amiben vezet, abban engedelmisségünk által eredményt érjünk el, az Ő dicsőségét, méltóságát tükrözzük, hirdessük, képviseljük. Mennyei Atyánk, alázattal, de hittel is kérünk, legyen valóságga ma is ez az ige, tetteid, méltóságod legyen láthatóvá gyermekeiden, rajtunk.

2014. június 18. – szerda

Pál második leve a korintusiakhoz 8,1-2: Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Makedónia gyülekezeteinek adott. Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett.

Ma is fontos lenne ezt gyakorolni, elmondani egymásnak a jó hírt, ebben is különbözni a világtól, hogy nem a rosszat mondjuk el első sorban, hanem a jót. Ehhez tudnunk kell örvendeni az örülőkkel, hálát adni azért a jóért is, ami nem velünk történt, nem személyes hasznunk, de Isten áldása, kegyelmének ajándéka valakinek az életében. Igen, Isten kegyelme, és ezt így is hirdeti Pál. Ma inkább úgy fogalmazzunk sokan, hogy milyen nagy szerencse, véletlenek játéka, de Isten gyermekei tudják, hogy minden jó Istentől van. Nyomorúságról és szegénységről beszél az apostol, s arra számítnánk, hogy a nagy áldás, az ÚR kegyelmének kiáradása azt jelentette számukra, hogy a nyomorúságból sikerült kikerülniük, a

szegénységük megszűnt, kemény munkával és Isten segítségével anyagilag is talpra álltak, s ezekért méltán lehet örvendezni és hálát adni. De az apostol nem ezt írja, hanem azokat az áldásokat hirdeti, melyeket Isten ezen körülmények között adott a Makedóniában élő gyülekezeteknek. A próbák áldássá lettek a gyülekezetek életében, nagy örömet tapasztaltak életükben, miközben igyekeztek hűséggel kitartani a nehézségekben. Nem szűnt meg csoda által a szegénységük, de megtapasztaltak egy másik gazdagságot, mely egyáltalán nem jelentéktelenebb a földi javak birtoklásánál, és ez a tiszta szív gazdagsága. Sajnos, ma sokan legyintenek ezekre, sokan ki is mondják, nekik nem ilyen lelki áldások kellene, hanem földi kincsek, s azokkal majd szereznek ők örömet, gazdagságot. Ma sem tehetünk mást, mi is csak azt tesszük, amit az apostol: elmondjuk saját tapasztalatunkat, és mások bizonyágtételét, az olyan emberekét, akik mindezt maguk is átérték, s már semmi áron nem mondanának le ezekről a valódi, hiteles kincsekről, a próbák és nehézségek alatt is megtapasztalt, Istentől kegyelem által ajándékozott örömről, lelki gazdagságról. Adjon mennyei Atyánk sok ember szívébe szomjúságot, vágyakozást az igazi értékek után, s munkálkodjon az Ő hatalmával a mai nyomorúságban élők, szegények életében, hadd ismerjék meg az Ő csodálatos kegyelme által bármely helyzetben az igazi örömet, gazdagságot.

2014. június 19. – csütörtök

Pál első levele a korintusiakhoz 1,28-29: Azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek, és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket, hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt.

Valószínű, hogy nem szándékosan, mégis sokan félreértjük az igét. A világban azok kapnak nagyobb tiszteletet, akik gazdagok, vagy valamilyen hatalommal együtt járó beosztást foglalnak el. Mi pedig ennek ellensúlyaként azt gondoljuk, s a mai és az ehhez hasonló igékből igazolni véljük gondolatunkat, hogy Isten azokat szereti, akik noha nem is gazdagok, nem is hatalmasok, de azért legalább a jóra törekszenek, becsületes és tiszta életet élnek. Sokan így is tekintenek az egyházra, némi sajnálattal, mint a betegek, idősek és földiekben sikertelenek közösségére, akiknek, ha már a földi sorsuk mostoha, akkor legyen valamilyen menedékük, lelki vigaszuk. Némileg sarkítva akár úgy is fogalmazhatunk, hogy sokak szemében az egyház a földiekben nem túl sikeres, de azért erkölcsös, tiszta életű emberek közössége. Mindez csupán emberi gondolat, s nem Isten igéje, hiszen amikor az ige azokról beszél, akik a világ szemében lenézettek és semmik, akkor nem a sikertelen emberekről beszél, hanem a Mária Magdolnákról, Zákéusokról, de akár a lenézett pásztorokról vagy halászokról is. Ők voltak Isten választottai, akiknek neve évezredek óta milliószor volt említve, sokaknak jelentett bátorítást az életük, az hogy az ÚR őket hívta el és tette alkalmassá arra, hogy követőivé legyenek. Rajtuk mutatta meg Isten az Ő szeretetét, amivel még az ilyen emberekhez is lehajolt, és rajtuk láthatjuk Isten hatalmát, aki a legmélyebben levőket is elhívja, és életüket újjá teszi. Szerető, hatalmas Istenem, köszönöm, hogy a semmiket is kiválasztottad, Te munkálkodj a mi életünkben is.

2014. június 20. – péntek

Pál levele a galatákhoz 5,15-16: Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, el ne emésszétek egymást! Intelek titeket: a Lélek szerint éljétek.

A magunk keresztyén életviteléből látjuk azt naponta, hogy mennyire emberek vagyunk, hajlamosak a bűnre, számos erőtlenséggel, gyengeséggel küzdve. Mások irányába, és főleg a keresztyén közösségek felé legtöbbször azonban megvan az elvárásunk, hogy tökéletesek legyenek, mindenben az ÚR Krisztus akaratát követő, Neki engedelmeskedő életvitelt mutassanak fel. A keresztyén egyházban legyen ott a krisztusi lelkület, az alázat, a szolgálatkészség, a szelídség, és minden, ami az ige alapján jellemzi az Isten gyermekeinek életét. Mivel azonban ilyen közösség nincs, sem tökéletes keresztyén ember nem él a földön, sokszor kiábrándulunk, panaszkodunk, mert nem találjuk másokban azt, amit magunk sem tudunk tökéletesen cselekedni. Elméletileg nem kellene, a gyakorlatban sajnos sokszor megvan a közösségekben a versengés, egymás ellen fordulás, kisebb-nagyobb táborok kialakulása, nem mindig a legbékésebb eszközökkel igyekeznek mindenki elérni saját célját. Ez a magatartás, noha értjük, hogy emberi, tudjuk, hogy azért lehetséges, mert nem vagyunk tökéletesek, mégis, felemészti erőnket, időnket, felemésszük egymást, nem jelentünk egymásnak áldást, hanem épp az áldástól fosztunk meg másokat is, magunkat is. Az apostol figyelmeztet és bátorít ugyanakkor, amikor arra szólítja Isten gyermekeit, hogy Lélek szerint éljenek. Ne az emberi, földi értékek és érdekek elérése legyen a cél, hanem a Lélek által Krisztusnak engedelmeskedjünk, Őt kövessük. Ne fogadjuk el nagyvonalúan a magunk gyengeségeit, és ne is bíráljuk szüntelen a mások hibáit, hanem mi magunk is törekedjünk a Lélek szerinti életre, s erre biztassuk gyülekezetünk tagjait is. Pünkösöd után is lehet így imádkozni: jövel Szent Lélek ÚR Isten!

2014. június 21. – szombat

Pál második levele Timóteushoz 3,14: De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad.

Megmaradni, hűségesnek, állhatatosnak, kitartónak lenni ma is érték. Nem mindenki értékeli a kitartást, hűséget, de nem attól érték valami, hogy mindenki felismeri és elfogadja, hanem attól, hogy gazdaggá tesz. S hogy valami ténylegesen meggazdagítja az életet, s ezért érték, azt csak azok tudhatják hitelesen, akiknek megvan az a kincsük, és tapasztalják annak áldásait. Isten gyermekei az Úrtól kapták az erőt, hitet, hogy kitartók, hűségesek lehessenek, ők bizonyoságot tesznek arról, hogy a hűség számukra érték. Tanultad, mondja Pál Timóteusról, s nem kötelező olvasmányokról van itt szó, nem bizonyos tételek felmondásáról, hanem a Krisztus tudományának megismeréséről és elfogadásáról. Ma eléggé elterjedt az a szemlélet, mely szerint a vallásról, Istenről némi elterjedt nézetek megismerését elégségesnek tartják sokan, vagy a saját érzéseiket, gondolataikat igazságnak nevezik. Ha valakinek szabad idejéről érdeklődünk, leggyakrabban arról fogunk hallani, hogy a sok munka és fáradtság után a szabad időt a lehetőségek szerint szórakozással, valamilyen hobbynak hódolva, vagy pihenéssel akarják eltölteni az emberek. A kikapcsolódás kategóriába pedig leginkább a számítógép, esetleg filmnézés, zenehallgatás, sportesemények követése tartozik. Isten gyermekei között sem mondható általánosnak az, hogy szabad időnkben Isten igéjének tanulmányozása, az imádság és a szeretetszolgálat lenne a legfontosabb és leggyakoribb. Jó lenne újraolvasni a Biblia leghosszabb fejezetét. S mindazt, amit megismertünk, elfogadtunk, ami hitünk kincse és értéke, abban igyekezzünk megmaradni, azt igyekezzünk megtartani.

Megtartani azt jelenti, hogy nem ingadozni a hitvallások között, a különféle irányzatok és tanítások között, és megtartani azt is jelenti, hogy mindezt a gyakorlati életben alkalmazni, erre építeni életünket. Valaki ezt találóan így mondta: tartsuk meg a hitet, hogy megtartsunk minket a hit.

2014. június 22. – vasárnap

Márk evangéliuma 10,47.49: Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam! Jézus megállt, és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot, és ezt mondták neki: Bízzál! Kelj fel! Hív téged!

Hívnak, hívatnak téged. Olyan szavak ezek, melyek aligha hagynak bárkit is közömbösen. Nagyon sok példát ismerünk, amikor ezek a szavak félelmet, rettegést váltottak ki, önkényuralmi rendszerben élők tudják, mit jelent úgy élni, hogy lehetőleg semmivel ne tűnjön ki az ember, ne kelljen senki előtt megjelenni, mert az szinte mindig számon kérést és kisebb, avagy súlyosabb büntetést jelent. Ugyanezek a szavak azonban nagy örömet, reménységet, bizodalommal való várakozást jelentenek akkor, amikor olyan valaki hívet, akitől csak jóra, áldásra számíthatunk. A várakozó betegnek jó hír, ha végre az orvos elé mehet, ott meghallgatják baját, megfelelő kezelésben részesítik. Amikor a gyermek elkerül távolra a szülőktől, örvend annak, ha azok hívják, érdeklődnek hogyléte felől, mindig megkérdezik, van-e valamire szüksége. A mai igében arról olvasunk, hogy a vak Bartimeus kiáltani kezd, Jézustól kér könyörületet. A folytatásból tudjuk, hogy elhitte Jézusról, hogy Ő emberi lehetőségek fölötti hatalommal rendelkezik, hiszen az ÚR kérdésére azt mondja, hogy látni szeretne, ezt az emberileg lehetetlen csodát várja Jézustól. Bartimeus életének valószínű ezek lehettek a legszebb szavai, azon kívül, amit Jézus mondott neki. Milyen öröm volt hallani: Bízzál, kelj fel, hív téged. De jó lenne ezzel a lelkiüettel, reménységgel teli várakozással olvasni mindig a Bibliát, így hallgatni minden prédikációt: Ő, az ÚR hív, vár, szólni akar hozzánk, járuljunk lélekben Hozzá. Ehhez talán meg kell tanuljunk ilyen bizodalommal kérni, kiáltani: Jézus, könyörülj!

2014. június 23. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 29,11: Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.

Szinte ismeretlen fogalom lett ma a reményteljes jövő. Az emberek többsége realistának vallja nézetét a világ és saját sorsa alakulásáról, s minden ismert tényező figyelembe vételével nagyon sokan azt tartják a lehető legoptimistább szemléletnek, ha azt mondják, hogy rosszabb ne legyen, mint most. A fiatalokat, pályakezdőket fölényes és megértő, de kicsit sajnálkozó mosollyal hagyják lelkendezni, hadd legyenek kis időre reménykedők, tervezők, lendülettel indulók, hadd beszéljenek és higgyenek kissé a reményteljes jövőben, majd hamar realistává lesznek úgy is, az élet nehézségei alaposan csökkentik majd a derűlátást. Isten gyermekei között is nagyon kevesen értik szó szerint és fogadják ma is érvényes üzenetnek azt, amikor Isten reményteljes jövőről beszél. Jeremiás által az ÚR valóban az ószövetségi népnek üzent, ennek a népnek jövőjét készült áldásaival formálni és gazdagítani. Ha viszont kizárólag a zsidóságnak akarta ezt mondani az ÚR, és rövid időn belül beteljesedő eseményre vonatkozik

csak, akkor nem lenne ma is előttünk a Lélek által ihletett Bibliában az ige. Sok más ige megerősíti ezt az üzenetet, hirdeti, hogy az ÚR akarata minden gyermekével ugyanez, Ő ezért vállalta szeretett Fia odaáldozását is, mert nem akarta, hogy elveszünk, hanem azt, hogy reményteljes jövőnk legyen. Uram, pillanatra sem kételkedem abban, hogy Országodban minden sokkal csodálatosabb lesz, mintsem azt el tudnám képzelni, ma arra kérek, hogy minden gyermeked életében adj áldásaidból már e földi életünk során is, adj nekünk terveid szerint a mai napon is jólétet és reményteljes jövőre tekintő, annak örvendező derűs napot.

2014. június 24. – kedd

Jeremiás próféta könyve 14,7: Ha bűneink ellenünk szólnak is, tégy jót velünk, Uram, a te nevedért!

Hogyan lehet így imádkozni? Hogyan lehet így jönni Isten elé? Még a földi szülők elé sem igazán lehet így jönni, noha a velük való kapcsolat a legszorosabb az emberi kapcsolatok közül, tőlük várja el legtöbb ember a legnagyobb elfogadást, megbocsátást. Lehet ezt kérni bárki embertől, hogy noha én megbántottalak, semmi jót nem tettem, semmiben nem követtem szavad, mégis azt kérem, hogy segíts, tégy jót velem, s közben nem ígérek semmit, nem fogadkozom, hogy változni fogok, nem magyarázom, miért fordultam segítségédért, egyszerűen csak kérem, segíts? Lehet így jönni emberek elé? Lehet így jönni Isten elé? Nagy bátorság kell ahhoz, hogy valaki így imádkozzon. S csak annak lehet ilyen bátorsága, aki nagyon jól ismeri Azt, Akihez imádkozik, ugyanakkor feltétlen és teljes bizalma is van afelől, hogy Isten is ismeri őt, elfogadja ezt az imát is, s nem gondolja sem Isten, sem ember, hogy ez visszaélés lenne, hogy felszínes kérés hangzana el. Nincs benne az ígében, de mintha ott lenne az, hogy nem magyarázkodom sokáig, nem kell a bizonyítványomhoz semmit hozzá tennem, s azt sem szükséges bizonyítgatnom, hogy amikor Isten elé jövök, mennyire bánt, hogy bűneim ellenem szólnak. Nem tagadhatom le bűneimet, takargatni sem akarom, magyarázni is hiába próbálnám, csak teljes őszinteséggel tárom ki Előtte szívem, s bizalommal kiáltok Istenhez kegyelemért, az Ő jótéteményéért.

2014. június 25. – szerda

Pál levele a kolosséiakhoz 1,6: Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek Isten kegyelmét.

Az ige olyan, mint egy mag, ahogyan azt Jézus példázatából is ismerjük. Ha egy vetőmagot adunk valakinek, az számtalan helyet kereshet a magnak. Teheti egy fiókba, s ott is maradhat egy ideig, nem történik vele semmi. De lehet olyan helyre is tenni, ahol elpusztul, szétmorzsálódik, betegségek támadják meg. Ezekben az esetekben nem használ semmit az a mag. Ha viszont valaki földbe teszi, akkor kicsirázik, kihajt, elkezd növekedni, meghozza a termést. Miért lett termés? Felületesen azt lehetne mondani, hogy azért, mert nem pusztították el a magot, a gazda érdeme, hogy jó földbe tette, a gazdát kell dicsérni a termésért. A gazdának is megvolt a maga szerepe, de a mag azért növekedett, mert minden gabonamag jó földbe kerülve csirázni, hajtani, növekedni kezd. Ha megvannak a feltételek, jó föld, eső, meleg, akkor termés is lesz. Isten kegyelméről is így beszél az ige. Hirdettetik az evangélium, a jó hír Isten kegyelméről. A mi érdemünk az, hogy az Istent magasztaló, jó cselekedetekben is bővülködő

keresztyén életet „terem” az evangélium? Bizonyára nekünk kell befogadni az ígét, engedelmeskedni az ÚR akaratának, a Lélek vezetésének. De amikor mindezt megtesszük, akkor is a termés a jó mag érdeme, a kalász a magból csírázott és növekedett, mi csak az Isten eszközei voltunk, hogy meglegyen a jó termés. A dicsőség azt illeti, Aki adta a magot, Aki ilyenné tette az Ő üzenetét, hogy az elvégzi azt, amiért küldetett, a hála az ÚR Nevét illeti. Adjon mennyei Atyánk jó aratást, gazdag termést az Ő lelki magvetése szerint.

2014. június 26. – csütörtök

Sámuel első könyve 12,22: Hiszen nem veti el az Úr a saját népét az ő nagy nevéért, mert úgy tetszett az Úrnak, hogy a saját népévé tegyen benneteket.

Mi emberek gyakran szelektív módon hallgatunk másokat, azok gondolatait egyoldalúan értjük és magyarázzuk. Isten igéjével pedig különösen is így van, nem azt halljuk meg, amit mondani akar az ÚR, hanem valamit kiemelünk, s azzal akarunk vitatkozni, ami szerintünk megkérdőjelezhető. Márpedig ez ritkán vezet bármilyen eredményre is, ha szabad egy gyenge példát említeni, a gyógyszerárba lehet ugyan, de sok értelme nincs vitatkozni azon, hogy egy gyógyszer összetevői milyen arányban vannak jelen a készítményben, s miért nem másként kell szedni a tablettákat. Lehet vitatkozni csomagoláson, gyártón, bármin, a gyógyulás alapfeltétele mégis az, ha az utasítás szerint használjuk a gyógyszert. A mai ígét olvasva valószínű sokan azt hallják meg első sorban belőle, hogy tetszett az Úrnak, és akkor el is indulhat a véget nem érő vita, érvelés, kérdések sora, Isten akaratáról, eleve elrendelésről, üdvösségről, kárhozatról, s ki tudja még mi mindenről. Holott ennek az ígének nagy üzenete az, hogy minden bűne, engedetlensége ellenére Isten nem szakította meg végleg kapcsolatát az Ő népével, amikor Ő népévé választotta ezt a kicsiny nyájat, ez végérvényes, megmásíthatatlan döntés volt. Ennek az érthetetlen, nagy kegyelemnek hallatán méltatlan dolog vitatkozni azon, hogy mindez emberi logika szerint mennyire igazságos, mennyire helyes és így tovább. Akik a megérdemelt kárhozat helyett a kegyelem ezen ígét hallották, azok bizonyára nem logikus magyarázatok fölött akartak vitatkozni, hanem hálás szívvel köszönték meg a csodálatos jóságát, irgalmát és szeretetét a mennyei Atyának. Mondjunk ma egy rövid hálaimát Istennek azért, hogy mi is Hozzá tartozunk, nem vetett el minket, hanem ismételten hívogat a Vele való közösségre. Mindaz, ami a szeretet Istenének „tetszik”, az számunkra jó, áldásos, az életet jelenti.

2014. június 27. – péntek

Márk evangéliuma 5,19: Ő azonban nem engedte meg neki, hanem így szólt hozzá: Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett veled az Úr, és hogyan könyörült meg rajtad.

Az ígében szereplő ember Isten hatalmát saját gyógyulásában tapasztalta meg. Öröme és lelkesedése olyan nagy volt, hogy rögtön Jézus tanítványa, követője szeretett volna lenni, ő a gyakorlatban akarta megvalósítani azt, amit mi minden úrvacsorázásunk előtt megfogadunk, hogy életünket hálából Istennek szenteljük. Jézus azonban hazaküldi ezt az embert, neki a saját szerettei között volt akkor feladata. Több üzenete is van annak, amit Jézus mond ennek a meggyógyult embernek. Az első üzenet az, hogy Istennek van hatalma csodát tenni. Ha valaki megtapasztalja az Ő kegyelmét, gyógyítását, szeretetét, azért hálát kell adjon, de ne saját

pillanatnyi lelkesedése alapján induljon el bármerre is. Nem mindig jó és Isten akarata az, ami egyébként jó szándékból születik valakinek a szívében. Különböznek feladataink, egyik embert Jézus elhívja, hogy az Ő tanítványa legyen, majd apostolaként hirdesse egész életében Krisztust, másoknak csak saját családjuk, szeretteik körében van feladatuk. Nem biztos, hogy az utóbbi könnyebb. Isten áldása nem attól függ, hogy emberileg mit ítélünk kisebb, avagy nagyobb feladatnak, nekünk nem saját szép és nagy vágyainkat kell megvalósítani, hanem Isten akaratát kell teljesíteni. Jézus nem mondott számokat, hány emberre is van szükség, és kik legyenek azok, hanem csak azt mondta, hogy ha valaki vallást tesz Róla az emberek előtt, ami ennek a meggyógyultnak is a feladata, akkor Jézus is vallást tesz majd az ilyen emberekről az Atya előtt. Láttassa meg velünk mennyei Atyánk, hol is van a helyünk, mi a feladatunk, hogyan dicsőíthetjük Őt, engedelmisségben, hűséggel, akarata szerint.

2014. június 28. – szombat

Ezékiel próféta könyve 34,22: De én megszabadítom juhaimat, és nem esnek többé zsákmányul.

Rettenetes dolog kiszolgáltatottnak lenni, mai fiatalok ezt nem is tudják megérteni, s mai emberek többsége nem is akarja elismerni, hogy minden egyenjogúság hangoztatása ellenére, mennyi mindenben vagyunk kiszolgáltatottak. Mai gyermekek és fiatalok nem igazán értik, hogyan élhettek szüleik önkényuralmi rendszer alatt, sokszor hangoztatják, hogy ők másként tettek volna legtöbb helyzetben, szembe szegültek volna mindazzal, ami nem kedvük szerint való. Ugyanakkor a mai ember, minden szabadság hangoztatása ellenére, nagyon sok kényszernek van alávetve, tudatosan, vagy nem tudatosan, számtalan olyan dolgot tesz, vásárol, gyakorol, követ, amire mások vették rá, szinte kötelező módon, anélkül, s mindezt ma már úgy, hogy a szabad döntés látszata is megmarad. A bibliai nép életében mindez sokkal egyszerűbben történt, vagy fogságba vitték őket, s akkor teljes kiszolgáltatottságban kellett végezzék a rabszolgamunkát, vagy leigázta őket valamilyen nagyobb hatalom, s uralkodott fölöttük, otthon maradhattak, de mások parancsoltak, munkájuk gyümölcsének jó részét másoknak kellett adják. Ezek alapján nem kis üzenet számukra az, amikor Isten a próféta által azt mondja nekik, hogy nem csak szabadulást ad népének, hanem arra is gondja lesz, hogy többé ne essenek zsákmányul. Legtöbb szenvedély és kötöttség alól, szakemberek szerint nincs végleges szabadulás, hanem a legjobb esetben megtanulnak az emberek uralkodni régi vágyaikon. Sok esetben tudunk olyanról, amikor egy nép szabadulása ideiglenesnek bizonyult. Jézus is tanítja, hogy amennyiben egy megtisztított szívbe nem költözik be az ÚR Lelke, vissza jön többedmagával a gonosz. Ha a Fiú megszabadít, tanítja az Újszövetség, valóban szabadok lesztek. Népének pedig azt ígéri Isten, hogy többé nem kel tartsanak attól, hogy elvesztik az Úrtól nyert szabadságot. Az ének szavaival imádkozom: *tégy foglyoddá URam, s akkor szabad leszek.*

2014. június 29. – vasárnap

Pál első levele Timóteushoz 4,16: Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is.

Ebben az igében nagyon egyértelmű, sok más igében is értelemszerűen benne van, így röviden beszéljünk az ember felelősségéről. Azt írja Pál, hogy amennyiben Timóteus megmarad az ige

mellett, mondjuk egyszerűbben azt, hogy ha Timóteus engedelmeskedik Isten igéjének, azzal megmenti önmagát. Ezt akár úgy is lehetne érteni, hogy az ember kárhoyattól való megmenekülése csak a saját felelőssége, minden ember maga dönt afelől, hogy akar-e vagy sem Isten igéje szerint élni. Ebből a gondolatmenetből kiindulva Isten gyermekeinek feladata mások felé az, hogy hívják őket megtérésre, szólítsák fel embertársaikat is arra, hogy bölcsen döntsenek, ne a kárhoyat útját válasszák, hanem térjenek meg, éljenek Isten igéje szerint, s akkor megmentik lelküket. Még mindig ebben a logikában, az ember maga dönt teljes mértékben és felelősséggel sorsa felől, Isten Krisztus által megnyitotta a kegyelem ajtaját, lehetőséget adott az embernek, hogy elfogadja Krisztust, a megváltás elfogadása, vagy visszautasítása az emberre lett bízva. Ebben a gondolatmenetben nincs helye Isten eleve elrendelésének, szuverén akaratának, az ÚR nyitott lehetőséget adott az embernek, s minden rajtunk múlik. Mindez elég sokak által vallott, de nem igei gondolat. Nem Timóteus menti meg önmagát, még csak nem is az ige, hanem Isten, aki az ígét adta, s abban kijelentette, milyen hatalmasan munkálkodik az ember megmentéséért. Szükséges látnunk az ember felelősségét, csak ne hangsúlyozzuk azt jobban, mint Isten elhívását, megváltó munkáját szent Fia által, ne gondoljuk, hogy a megmenekülések kizárólag az ember része, s ha az ember jól dönt, akkor automatikusan jár neki mindaz, ami megíratott az ígében. Hiszem, hogy nem belemagyarázás az ígébe, ha a magam részére ezt ma így fordítom: Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, a magad feladatát, mely az ÚR megmentő munkájának része, az Ő indítására és segítségével elvégezted, és megtapasztalod Isten hatalmas, megmentő, teljes munkáját a magad és környezeted életében.

2014. június 30. – hétfő

Az apostolok cselekedetei 5,19: De az Úr angyala éjszaka megnyitotta a börtön ajtaját, és kivezette őket.

A földi világ találkozása a mennyei valósággal mindig csodát jelent számunkra, megmagyarázni azt nem tudjuk, ami ilyenkor végbemegy, feldolgozni is nehezen. Sok példa juthat eszünkbe a Bibliából, maradjunk kimondottan a mai ígéné. Az apostolokat börtönbe vetik, itt nem mondja az Írás, hogy bilincsbe, vagy sem, és egyebet sem részletez fogságukról. A továbbiakból derül ki, hogy örök álltak az ajtó előtt, az ajtó pedig be volt zárva, az örök nem észleltek semmit az apostolok távozásakor, ők még reggel is örködtek az ajtó előtt, azt gondolva, hogy bent kell legyenek azok, akiket láttak oda bemenni. Isten csodáit nem lehet megmagyarázni, hogyan nyitotta ki az angyal az ajtót, hogy jöhetett ki több személy, az örök mellett, anélkül, hogy azok lássák őket. Ki zárta vissza az ajtót? Ezek Isten munkálkodásának rejtélyei, az Írás csak azt tárja elénk, ami számunkra üzenet és fontos. Nem lényeges tehát a miként, hitünk szempontjából, annak ismerete csak emberi kíváncsiság igazolására szolgálna, s nem ez a célja a kijelentésnek. Isten akarata az volt, hogy a jeruzsálemiek tudomásra jusson, az apostoloknak még feladatuk, hirdetni valójuk van, s ezt nem lehet börtönnel, egyéb emberi eszközökkel meggátolni. Bizonyára, az apostolok sem értették, hogyan történt szabadulásuk, miért nem állította meg senki őket, de nem ezen elmélkednek, hanem végzik tovább az igehirdetés feladatát. Nekünk sem kell azzal tölteni az időt, hogy magyarázatokat keressünk a csodákra, ahogyan azt sem szükséges hosszasan keresni, miért nem látunk ma gyakrabban angyalokat. Az üzenet legyen ma annyi, hogy amikor Isten akarata szerint élünk, és az Ő megbízatása szerint végezzük szolgálatunkat, akkor senki és semmi nem gátolhat meg minket,

Isten gondoskodik, ha kell, angyalokat is elküldve arról, hogy az Ő igéje hirdettessék, az Ő akaratát gyermekei véghez vigyék.